

kr., jeg nævnte, bør den samlede skat falde med mere end den forhøjelse. Det er på den måde, vi mener, man kan hindre, at skatten stiger, og det er på den måde, vi er tilhængere af at indføre et skattestop. Vi ønsker ikke, at skatten samlet skal stige i Danmark, og jeg har redegjort for denne balancerede holdning, hvor den kan stige på nogle områder, men på vilkår af, at den falder – og falder mere – på andre områder.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

I betragtning af, at dagens debat startede med, at den socialdemokratiske ordfører måtte gå 100 år tilbage i historien for at finde et argumentationsgrundlag, er der på dette sene tidspunkt jo ikke mange ledige politiske synspunkter tilbage. Men ikke desto mindre vil jeg tage udfordringen og gå ud fra den påstand, som desværre er fremført – også i flere dagblade – at skattedebatten er død i Danmark, fordi den danske befolkning ikke længere tror på, at skatterne bliver sat ned.

Jeg vil tage mit udgangspunkt i en bog, som er skrevet af Northcote Parkinson – den rigtige, ægte Parkinson. Han skrev i 1960 en bog, der hedder »Parkinsons Anden Lov«, og i indledningen til den bog har Parkinson en lille anekdote, der lyder som følger:

»En umådelig rig mand fik foretaget en umådelig vanskelig operation hos en umådelig berømt kirurg. 10 dage senere spørger kirurgen, hvordan det går med patienten, og svaret er: »Det går godt.«

Jeg går ind og fortæller ham, hvad operationen koster. Det skal nok få ham på bedre tanker. Patienten falder dog noget til ro under denne behandling og skynder sig at regne efter bag på temperaturkurven. »Deres honorar på 4000 dollar« sagde han til slut, »er præcis det, jeg selv får lov til at beholde af de sidste 44.500 dollar af min indtægt. Så for at betale Dem uden at savne penge, bliver jeg nødt til at tjene 44.500 dollar mere end i fjor. Det er ikke så let.«

»De ved jo, hvordan det ligger« sagde kirurgen. »Jeg er nødt til at tage så meget af Dem, for jeg skal jo også betale skat.« »Det forstår jeg,« sagde patienten, »men ikke desto mindre sluger deres honorar 44.500 dollar af min teoretiske indtægt. Det er dog noget. Turde jeg spørge, hvor meget af de 4000 dollar, De får lov til at beholde?« Nu var det kirurgens tur til at kradse ned og regne. Facit blev, at han reelt kun havde 800 dollar tilbage, når skatten var betalt.

»Tillad mig at påpege,« sagde patienten, »at jeg skal altså tjene 44.500 dollar for at skaffe Dem en disponibel indtægt på bare 800 dollar. Resten tager det offentlige. Finder De ærlig talt, at denne transaktion er fordelagtig for nogen af os?« »Oprigtig talt nej« medgav kirurgen. »Når man stiller det sådan op, er det jo helt vildt, men hvad kan vi ellers gøre?«

»For det første sikrer vi os, at der ikke er nogen, der lytter. Ingen ved nøglehullet, ingen skatteinspektører under sengen, ingen båndoptagere, ingenting. Er vi nu helt sikre på, at det her bliver mellem os?« »Absolut« sagde kirurgen, da han hastigt havde åbnet døren og kastet et blik op og ned ad gangen. »Hvad er det, De vil foreslå?«

»Kom lidt nærmere« sagde patienten. »Hvad nu, hvis De får en kasse whisky af mig, og jeg så ikke får nogen regning?« »Ah, det er for lidt« sagde kirurgen, »men hvad nu, hvis vi siger to kasser whisky?« »Okay« sagde patienten, »men så skal jeg låne deres lystyacht i de sidste 3 uger af september måned.« »Okay« sagde kirurgen, »så er det en aftale.«

»Bravo. Og ved De, hvor jeg fik ideen fra? Jeg har læst Parkinsons Lov og indset, at overdreven beskatning har gjort det hele meningsløst.« »De vrøvler, min kære ven. Parkinsons Lov har intet med beskatning at gøre. Den handler om, at der ansættes alt for meget personale, hvilket dette hospital i øvrigt frembyder flere interessante eksempler på. Se nu bare ovre hos patologerne. De er, som alle andre læger, bag efter deres tid.«

»De taler om Parkinsons Første Lov. Jeg hentyder til hans Anden Lov.« »Jeg må indrømme, jeg har aldrig hørt om den. Den Anden Lov, siger De?« »Ja, Den Anden Lov angår beskatning. Den angår også Dem. Hør så her, og hør godt efter. Udgifterne stiger, indtil de dækker indtægterne. Altså, udgifterne stiger, indtil de dækker indtægterne. Denne Parkinsons Anden Lov fremgår, ligesom den første, af hverdagens erfaringer. Den erkendes som selvindlysende, så snart den er fremsat, og den er lige så klar, som den enkel.«

Det er en knap så almindelig fastslået kendsgerning, at loven gælder for såvel staten som for individer. Uanset statens indtægt og størrelse vil der altid være et pres for at få dem brugt. Men der er den væsentlige forskel på staten og individet, at staten sjældent så meget som giver sig tid til at tænke over, hvor store dens indtægter er.